

ΕΟΡΤΗ ΛΗΞΗΣ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ
Ιούνιος 2013

A. Ταμπλώ: «Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ»

ΕΙΣΑΓΩΓΗ: (Track 1)

Η μέρα ήταν μουντή. Ο ουρανός σκοτεινός. Μόλις είχε βρέξει κι εγώ καθόμουν κακόκεφη στο παράθυρό μου και κοίταζα το μελαγχολικό τοπίο. Ξάφνου εκεί στην άκρη του τζαμιού ένα ολόλευκο ανθάκι αμυγδαλιάς σήκωσε το μουτράκι του και με κοίταξε γελαστό. «Μπα, άνθισε κιόλας μες στη χειμωνιά...» σκέφτηκα μέσα μου...

- Ναι άνθισα! Μου απάντησε εκείνο φιλάρεσκα. Άνθισα και ήρθα να πω καλημέρα στη ζωή! Καλημέρα στην άνοιξη!

- Σε καλό σου, του είπα. Πού τη βρήκες την άνοιξη μες στη βαρυχειμωνιά;

- Μα δεν την βλέπεις; Κι όμως ήρθε, επέμενε το ανθάκι. Μου φαίνεται δεν έχεις καλή διάθεση σήμερα, συνέχισε.

- Όχι, δεν έχω. Εσύ γιατί έχεις; Ρώτησα λίγο επιθετικά.

- Α, πολύ απλό! Χαίρομαι την ύπαρξή μου. Άνοιξα με χαρά τα πέταλά μου στο στραβωμένο τούτο κλαδί και είδα ξαφνιασμένο το θαύμα της Δημιουργίας. Άνθισα εκεί που μ'έβαλε ο Θεός και αν δεν με πλακώσει το χιόνι θα γίνω αμύγδαλο πέρα από την άνοιξη. Γιατί να μην χαίρομαι λοιπόν;

- Καλά...και είσαι ευχαριστημένο με αυτό που είσαι; Απόρησα...

- Δηλαδή τί άλλο θα μπορούσα να είμαι; Με ρώτησε με τη σειρά του.

- Να...ένα ωραίο τριαντάφυλλο, ή ένα νόστιμο ροδάκινο. Δεν θα το 'θελες;

- Μην με μπερδεύεις, είπε. Εμένα ο Δημιουργός μ'έκανε λουλουδάκι αμυγδαλιάς. Εσένα τι σε έχει κάνει;

Αιφνιδιάστηκα. Πώς να μιλήσω σε λουλουδένια γλώσσα για να καταλάβει τούτο το φτωχό, εφήμερο ανθάκι; Αλλά ξαφνικά φωτίστηκα!

- Και μένα άνθος με έχει κάνει αλλά αλλιώςτικο, διαφορετικό από σένα.

- Α, και πώς σε λένε;

- Άνθος του Παραδείσου...είπα διστακτικά. Μόνο που εγώ θα...αργήσω, δεν είναι εύκολο να γίνω...ν'ανθίσω...

- Ν'ανθίσεις έκανε ζοηρά κουνώντας τα λευκά του πέταλα τ'ανθάκι. Να λες καλημέρα στον κήπο σου – πώς τον είπες; - Παράδεισο! Να λες καλημέρα και να θαυμάζεις και συ το θαύμα της ζωής.

Σταμάτησε για μια στιγμή και σκέφτηκε. Μετά με κοίταξε με θαυμασμό:

- Αφού εσύ είσαι ένα τόσο μεγάλο, ωραίο πλάσμα, θα είναι πολύ ωραίος ο κήπος σου. Να το σκέφτεσαι κάθε μέρα και θα σου φεύγει η κακή διάθεση, είτε και γύρισε προς τον ήλιο που φάνηκε εκείνη την ώρα μέσα από τα σύννεφα...

Και τότε άνοιξα τα μάτια μου, άνοιξα την καρδιά μου και είδα τον δικό μου κήπο με τα κάθε λογής λουλούδια που μοσχοβολούν μες στον Παράδεισο...τις αρετές. Και τότε κατάλαβα πως αντί να μελαγχολώ και να γκρινιάζω, είναι καλύτερα να φυτεύω, να ποτίζω και να σκαλίζω τα λουλούδια του δικού μου κήπου για να μεγαλώσουν, να ανθίσουν και ευωδιαστό μπουκέτο να τα εναποθέσω στα πόδια του Δημιουργού και Πατέρα μου!

ΑΦΗΓΗΣΗ 1: Τον κήπο της ψυχής μας προσπαθήσαμε στο κατηχητικό σχολείο να καλλιεργήσουμε έτσι που να γεμίσει με άνθη ευωδιαστά, τις αρετές. Και καθένας από εμάς για μία από αυτές θα σας μιλήσει μήπως και σας κάνουμε να ζηλέψετε κι εσείς την ομορφιά του Παραδείσου.

Δεν είναι τυχαίο λοιπόν που τα κατηχητικά σχολεία ξεκινούν επίσημα την Κυριακή του Σπορέως. Από τη σπορά ξεκινά κάθε τι καλό ή κακό...

«Το σποροτράγουδο» Παράθυρο στην Εκπαίδευση, τχ.35, track 11 – (Track 2)

(Μπαίνουν μέσα τα παιδιά. Χορεύουν και μετά διπλώνονται στο έδαφος)

Απ' το σπόρο το σποράκι πιο μικρό

Τοσοδούλικο μα τόσο μαγικό

Στην καρδιά του κρύβει κάποιο μυστικό

Αλλά τώρα δεν μπορώ να σας το πω.

Το σποράκι μια μικρή πηγή ζωής

Ένα θαύμα που θ' αργήσεις να το δεις

Μα σαν έρθει η στιγμή που καρτερείς

Τη δροσιά του τρέξε τότε να γευτείς.

Δεν ειν' άνεμος τα φύλλα να σκορπά

Ούτε κύμα που τα βράχια τα χτυπά

Το φεγγάρι που φωτίζει τη νυχτιά

Και ο ήλιος που θα γείρει στα κλεφτά.

Απ' το σπόρο στο δεντράκι το ψηλό

Το λουλούδι που θ' ανθίσει στον αγρό

Ένα πράσινο, μα νόστιμο φυτό

Το σποράκι της ζωής το μυστικό.

ΑΦΗΓΗΣΗ 2: Ο Λόγος του Θεού είναι ο σπόρος που πέφτει μέσα στις ψυχές μας. Αν η γη μας είναι εύφορη εκείνος θα καρπίσει. Αν είναι γεμάτη αγκάθια και ζιζάνια ο σπόρος θα πνιγεί και θα αχρηστευτεί. Η αγάπη του Θεού Πατέρα και η φροντίδα των γονιών μας να μας οδηγούν κοντά στην Εκκλησία, μας βοηθούν να μεγαλώσουμε, να πετάξουμε φυλλαράκια, ν' ανθίσουμε και να μοσχομυρίσουμε...καλοσύνη και αρετή!

Ποίημα: «Ό,τι σπείρεις»

Ό,τι σπείρεις θα θερίσεις στις ψυχής σου τον αγρό,

κι όσα χρόνια θε να ζήσεις, θα 'χεις ανάλογο καρπό.

Αν μέσα βαθιά σου σπόρο ρίζεις από αγκαθιές και μόνο

μόνο αγκάθια θα θερίσεις, δάκρυα πικρά και πόνο.

Στο δισάκι του λοιπόν να ξέρεις

όποιος στάρι αγνό θε να 'χει

και στη γη βαθιά το ρίζει,

όταν έρθει ο θερισμός

χρυσ αφένιο θα 'χει στάχυ.

Τραγούδι: «Ο σποριάς»

Συνοδεύεται από εικόνες στον βιντεοπροβολέα. Στην τελευταία στροφή (*Εκεί που η γη ήταν έτοιμη...*) τα παιδιά σηκώνονται όρθια, και εμφανίζουν τα λουλουδάκια τους.

Track 3 (Με τη συνοδεία της μουσικής τρία παιδιά μπαίνουν μέσα κρατώντας ποτιστήρια και περνούν ανάμεσα από τα λουλούδια, ποτίζοντας και χαϊδεύοντας τα. Έπειτα στέκονται να πουν το ποίημα).

Ποίημα: «Ο κήπος μου»

*Στο πίσω μέρος του σπιτιού, ολόγυρα κλεισμένος
φαντάζει πάλι ο κήπος μου στα πράσινα ντυμένος.
Πρωί-πρωί σαν σηκωθώ, θα κάνω μια βολτίτσα
να πάρω απ' την ανάσα του κι εγώ λίγη δροσίτσα.*

*Το 'χω μεράκι και χαρά, πάντα να τον φροντίζω
τα άνθη του τα ευωδιαστά με προσοχή ποτίζω.
Και κείνος, λες σαν άνθρωπος, πώς με καταλαβαίνει
με ομορφιές κι αρώματα τη φύση ανασταίνει.*

*Και σαν τον κήπο του σπιτιού, στον κήπο της ψυχής μου,
τον Κύριο παρακαλώ να είναι φροντιστής μου.
Τη Χάρη Του πάντα ζητώ, για να 'ναι ανθισμένος
με καλοσύνη και αρετές να είναι στολισμένος.*

Τραγούδι: «Ευωδία Χριστού»

(Track 4)

Αφήγηση 3: Τις ώρες που μαζευόμαστε λοιπόν στου κατηχητικού τον κήπο δεν τις περνάμε μόνο με γέλια, τραγούδια και παιχνίδια. Υπάρχει κι εκείνη η ώρα που κάνουμε την προσευχή μας και όλα μαζί τα παιδιά ακούμε με προσοχή του Θεού τα λόγια. Μαθαίνουμε για το Θεό και την Εκκλησία μας, για τη ζωή των αγίων μας για το πώς θα γίνουμε καλύτεροι άνθρωποι, όπως μας θέλει ο Χριστός μας. Μαθαίνουμε για την προσευχή, την αγάπη, την ταπείνωση, την ειλικρίνεια, τη φιλία, την ευγένεια και τόσα άλλα που μας χρειάζονται για να γίνουμε πραγματικά παιδιά του Θεού.

Αφήγηση 4: Και μαθαίνουμε ακόμη ότι όπως τα λουλούδια σκορπάνε σε όλους γύρω το άρωμά τους και δεν ξιπάζονται σαν βρεθούν σε αρχοντικά παλάτια, ούτε χάνουν τη φρεσκάδα τους αν είναι φυτεμένα στη γλάστρα κάποιας φτωχικής καλύβας, έτσι κι εμείς θα πρέπει να δίνουμε σε όλους με απλοχεριά ό,τι καλό μας έχει χαρίσει ο Θεός. Κι έτσι θα ομορφαίνουμε και τη δική μας τη ζωή και τη ζωή των αδερφών μας. Να αφήσουμε λοιπόν τα λουλουδάκια του δικού μας κήπου να σας συστηθούν;

1. Είμαι μια **μαργαριτούλα**
άσπρη μα και κιτρινούλα
και το βλέμμα μου στο φως
στρέφω εγώ ολοταχώς!

2. Αγριολούλουδο κι εγώ
σαν τ'άλλα λουλουδάκια,
εφύτρωσα πάνω στη γη
μέσα στα χορταράκια.

3. Ειμ' ο φτωχός **βασιλικός**
λουλούδι αγιασμένο
πάνω απ' το χώμα του Σταυρού
αιώνες ήμουν φυτρωμένο.

4. **Κυκλάμινο** είμ' εγώ
λουλούδι ταπεινό
το κεφαλάκι πάντα σκύβω
την ομορφιά μου κρύβω.

5. Σαν το **ζουμπουλάκι**
θα μοσχοβολώ
αν λέω την αλήθεια
κάθε ώρα και λεπτό.

6. Κι εγώ πολύ μυρίζω
τα μπουμπούκια σαν ανοίξω
του **γαρύφαλλου** η καρδιά
άρωμα γλυκό σκορπά.

7. Όμορφη **αμυγδαλιά**
μ' ανθισμένα κλώνια
φέρνει την ελπίδα
μέσα στο χειμώνα.

***Τραγούδι από τα λουλουδάκια:**
Πώς ήθελα να ήμουν λουλουδάκι
την Άνοιξη ν' ανθίζω δροσερό
σε λίμνη σε κανένα ποταμάκι
τα φύλλα μου να βρέχω στο νερό
τρια-λα-λα-λα-λα-λα-λα
τα φύλλα μου να βρέχω στο νερό.*

Κάθε πρωί σαν θα ξυπνήσω
κοιτώ στον ουρανό
γλυκιά μια προσευχούλα
θα στείλω στο Θεό!

Το αίμα που τρέχει απ' το Σταυρό
στάζει βαθιά μες στην καρδιά μου
και βάφει κατακόκκινα
τα άλικά πέταλά μου.

Παπαρουνίτσα γίνομαι
σαν κάθε Κυριακή
το Σώμα και το αίμα Του
δέχομαι στην ψυχή.

Τις εκκλησιές στολίζω τώρα εγώ
δεν χάνω λειτουργία
γιατί το ξέρω πως μ' αυτό
μεγάλη παίρνω ευλογία.

Δεν θέλω εγώ να φαίνομαι
και να υπερηφανεύομαι
μόνο κάνω το καλό
ήσυχο και σιωπηλό.

Παραδείσου αχτίδα
κι ουρανού πηγή
είναι της αλήθειας
το άκουσμα στη γη!

Με ευγένεια πάντοτε
στους φίλους μου μιλάω
της αρετής το άρωμα
στους γύρω μου σκορπάω.

Έτσι θέλω να ελπίζω
πάντοτε κι εγώ
να 'χω μες στις δυσκολίες
το Χριστό οδηγό.

*Και το πρωί τα μάτια μου ν' ανοίγω
να χαίρομαι τον ήλιο το ζεστό.
Το βράδυ σαν τα πέταλά μου κλείνω
μια προσευχή να στέλνω στο Θεό
τρια-λα-λα-λα-λα-λα-λα
μια προσευχή να στέλνω στο Θεό.*

8. **Κρινάκι** όμορφο, λευκό
ανθίζει στην καρδιά μου
καθάρια η σκέψη πάντοτε
στο νου και στα όνειρά μου.

Δεν θέλω πονηριές εγώ
μαυρίζουν την ψυχή μου
και πάντα αγνό θα προσπαθώ
να μείνω στη ζωή μου.

9. Ευγνωμοσύνης άρωμα
σε όλους θα σκορπίσω
σαν με αγάπη και τιμή
τριαντάφυλλο χαρίζω.

Με τέτοιο άνθος θέλω εγώ
να δείξω τη φιλία
και της καρδιάς μου τη θερμή
να εκφράσω ευχαριστία.

10. Είμαι **τουλίπα** όμορφη
και μύρα δεν σκορπίζω
με χάρη όμως περισσή
τον κήπο σας στολίζω.

Κάθε παιδάκι βλέπετε
είναι ξεχωριστό
κι αυτό που πιο πολύ μετρά
είναι η αρετή κι η δύναμη
να κάνεις το καλό!

11. Κι εγώ με σένα συμφωνώ
χαμομηλάκι είμαι ταπεινό
κανείς δεν με καλλιεργεί
κι ούτε αξία μου δίνουνε πολλή.

Όμως σαν κάποιος αρρωστήσει
χαμόμηλο ζεστό θε να ζητήσει.
Μ' αγάπη τρέχω τότε εγώ
και τους ανθρώπους ελεώ.

12. Του φθινοπώρου τη χαρά
μηνάω εγώ μες στην ψυχή
χρυσάνθεμο με ξέρετε
και τ' Αι-Δημήτρη, φέρνω τη γιορτή.

Βλέπετε και τα λουλούδια
τους άγιους μας θυμίζουν
και σαν κι εκείνους γύρω τους
τα μύρα τους σκορπίζουν.

Τραγούδι: «Άγωνα γη»

(Track 5)

ΑΦΗΓΗΣΗ 5: Κάθε άνθος-μία αρετή. Μα ο εχθρός παραμονεύει. Δεν του αρέσει βλέπετε να είναι ο κήπος μας ολάνθιστος και οι ευωδιές του να φθάνουν σα λιβάνι στον ουρανό. Στον κήπο μας λοιπόν, όπως και στις ζωές μας, σπέρνει ζιζάνια και αγριόχορτα που εμποδίζουν την καλλιέργεια των αρετών και δυσκολεύουν την άνθησή τους. Τα πάθη μας με άλλα λόγια, ο εγωισμός, οι κακίες, οι ζήλειες, ο θυμός και τόσα άλλα φθάνουν ώρες που μας κατακλύζουν και καταστρέφουν ό,τι καλό με κόπο δημιουργήσαμε. Το μόνο που μας σώζει τότε είναι η ειλικρινής εξομολόγηση που μοιάζει με ξερίζωμα των αγκαθιών, και η μετάνοια που φθάνει στον κήπο της ψυχής μας σαν καθαρική βροχούλα.

Ποίημα: «Ζιζάνια»

*Βραγιές-βραγιές τ' άνθη στον κήπο μας
βλαστήσανε και μεγαλώνουν
ολόδροσα, λαχταριστά, πολύχρωμα
μέρα τη μέρα λες φουντώνουν.*

*Μα 'κείνα τ' αγριόχορτα πού βρεθηκαν;
Ποιο ξένο χέρι τά 'σπειρε δω μέσα;
Θεριεύουν, τ' αγκαλιάζουν και τα σφίγγουνε,
ρουφάνε τη ζωή απ' τα παρτέρια.*

*Τεχνίτη χέρι με πείσμα τα σίμωσε
Διαλέγει τ' άχρηστα. Προσέχει τ' 'ανθια.
Δες τα! Ελεύθερα τώρα φαντάζουνε
λικνίζονται στις αύρας τα χάδια.*

*Θε μου ξερίζωσε όποιο ζιζάνιο
στο νου μου φύτρωσε και στην καρδιά μου.
Και με τη χάρη Σου πότιζε και άνθιζε
ό,τι καλό έχεις σπείρει βαθιά μου!*

Τραγούδι: «Ριζοτόμοι»

Ποίημα: «Το περιβόλι μας»

*Εμείς για να το φτιάξουμε αυτό το περιβόλι
πολύ δουλέψαμε όλοι.
Φυτεύαμε ποτίζαμε πρωί-πρωί και δειλί
εγίναμε όλοι φίλοι.*

*Στ' αλήθεια προσπαθήσαμε παιδιά Του να γενούμε
και τη χαρά της αρετής όλοι να μοιραστούμε.
Και το Θεό Πατέρα μας πολύ ευχαριστούμε
Εκείνος μας αξίωσε στο Κατηχητικό να 'ρθούμε.*

*Εμείς σαν το φυτεύαμε αυτό το περιβόλι
τρεις είμαστ' όλοι κι όλοι.
Κι οι τρεις όμως το ζέραμε
πως αν αυτό φουντώσει
θα το χαρούν τρακόσοι.*

Όλοι μαζί:

*Να τώρα εσείς που ήρθατε
να δείτε τη γιορτή μας
χαρείτε και θαυμάσετε
του κήπου τη στολή μας!*

(Τα λουλουδάκια πιάνονται απ' τους ώμους και κινούνται ρυθμικά)

Τραγούδι: «Νά'ταν ο κόσμος μας περβόλι»

*Νά'ταν ο κόσμος μας περβόλι
κι εμείς αδελφωμένοι όλοι
σαν τα λουλούδια πλάι-πλάι
ο ένας τον άλλον ν'αγαπάει.*

*Να μην υπάρξει περηφάνια
τι μενεξέδες, τι γεράνεια,
συντροφιασμένοι, εχθροί και φίλοι
περικοκλάδες και τριφύλλι.*

*Νά' ρθει μια αυγή να μας φωτίσει
δίχως πολέμους, δίχως μίση
να' ρθει μια μέρα να βραδιάσει
κι όλο τον κόσμο να χορτάσει.*

(Τα λουλουδάκια υποκλίνονται και αποχωρούν σε σειρά)

(Track 6)

ΑΦΗΓΗΣΗ 6: Το Κατηχητικό Σχολείο είναι για όλους εμάς ένα δώρο του Θεού. Χάρη στον ακούραστο Γέροντά μας αξιωθήκαμε να ζήσουμε από τα μικρά μας χρόνια τη σημασία του να ζεις και να ανδρώνεσαι μες στην αγκαλιά της Εκκλησίας. Να αντλεις τη Χάρη του Θεού μέσα από τη συχνή συμμετοχή στα μυστήρια της Εκκλησίας, να νιώθεις την αγάπη των άλλων γύρω σου που γίνονται από ξένοι αδερφοί σου, να ψυχαγωγείσαι και να ικανοποιείς την ανάγκη σου για συζήτηση και κατανόηση, προστατευμένος και ασφαλισμένος από τις παγίδες του κόσμου. Πώς να το πετάξουμε αυτό το δώρο; Πώς να μην εκτιμήσουμε ό,τι απλόχερα μας χαρίστηκε; Πώς τώρα μεγαλώνοντας να αρνηθούμε την αξία του και να δειλιάζουμε ακόμη και το όνομά του να προφέρουμε στους γύρω μας; Κατηχητικό Σχολείο. Τίποτα περισσότερο, τίποτα λιγότερο. Όποιος θέλει το διαγράφει από τη ζωή του κι όποιος θέλει πάλι, στέλνει εκεί και τα παιδιά του για να ζήσουν όσα κι εκείνος γεύτηκε. Εμείς πάντως, στο Θεό, στον πατέρα Νεκτάριο, στους ιερείς της ενορίας μας και στους γονείς που μας οδήγησαν σε αυτό το δρόμο δεν έχουμε άλλο να πούμε παρά ένα μεγάλο Ευχαριστώ!!!

Ποίημα: «Ευχαριστία»

*Πανάγαθε Πατέρα μας, θερμά Σ' ευχαριστούμε
γιατί μας άφησες ξανά την ώρα αυτή να 'ρθούμε.
Όλα μαζί με μια φωνή και μια ψυχή Θεέ μας
Σου στέλνουμε ευλαβικά θερμές τις προσευχές μας.
Μας έδωσες ν' ακούσουμε και φέτος με υγεία
στο Κατηχητικό Σχολείο τα λόγια σου τα θεία.
Βοήθησε να γίνουμε παιδιά Σου αγαπημένα
και να 'μαστε στο Νόμο Σου για πάντα υποταγμένα.
Τη θεϊκή Σου δύναμη, Πατέρα, χάρισέ μας,
για να νικούμε το κακό κι ακόμη φώτισέ μας
τα λόγια Σου που ακούσαμε σε τούτο το Σχολείο
να τα 'χουμε για οδηγό σε όλο μας το βίο!
Βοήθα μας να μείνουμε πιστοί στο θέλημά Σου
να βρούμε δόξα αθάνατη και να γενούμε αθάνατοι Πατέρα μας κοντά Σου!*

